

*ne dovoli, da bi umrli kakor On pred stoletji,
ne dovoli, da nas Evropa na grmade prisili
radi resnice
in radi ljubezni
kot njega takrat.*

*Tynska cerkev!
Za njo se je večerno nebo
žalostno nasmehnilo.*

PESMI

ŠTEFAN TROS

*O, naj bo tiho in naj bo še tiše
čemu še vaša žalost za menoj?
pustim vam vse: otroke, ženo, hiše
brez grenke misli grem nocoj.*

*Čemu bi v hrup: kaj naj bi mi prebudil?
in kaj bi s hišo: kaj bi si ogrel?
in kaj bi z ženo: nikdar ne bi ljubil,
le žalost bi brez konca spet načel.*

*O, hotel priti vsem sem do srca
krvavo tolkel sem v srca zidove
prebudil nisem trdo noč brez dna.*

*Pa naj bo tiho in naj bo še tiše:
pokoj že v mraku plazi čez grobove
z mrliškim prtom znojna čela briše.*

*O, žejen sem, neskončni vir,
in moje roke polne ran, o, olje,
pijan sem, o, opojnost volje,
in vdan, o, večni mir!*

*Ne vem odkod sem, ne kam grem,
ne kje mi sosed, kje moj dom,
a hotel priti bi k ljudem,
da mi med njimi vtihne dvom.*

*Mi priti je skoz brezno duše,
skoz pekel njen, tja v čisti svet,
po lačnih, žejnih letih suše
k vstajenju bičan in razpet?*

TERCINE O SMRTI

VIPOJNIK CENE

*Ne jenja veter, žrebec neugnani,
pod temnim nebom v tej poslednji uri
besneti kakor bog, ki razuzdani*

*ga kličejo drznó pred svoje duri.
Na svodu ugaša luč in svet razpada,
duhá pa stvar nobena več ne buri,*

*odšla je v pozabljenje vsaka nada,
kakor splahni poleti sneg na gori;
ponižno je telo, ko zev prepada*

*ponuja mu na dnu počitek bori.
Umiranje mi je oko zatelo,
ne najde več moči, da gori*

*za čredo zvezd živó bi hrepenelo,
ki mesec jih privabi z žarom zlatim,
ko noč norčava toplih sanj odelo*

*razgrne nad preprostim in bogatim.
Ze ginem v mir brezkraven in trohnobo:
Temá mogočna, zadnji moj pobratim,*

*zastri ves gnus, vse blato in vso zlobo,
za novi dan me, krhko smet, pregneti,
da vsrknem smeh življenja, ne tegobo!*

*Naj svetla kaplja bom, ki v zemljo leže,
kadár pa se povrne leto mlado,
se vozél smrti v cvet blesteč razveže,
da blago sonce ga poljubi rado.*